

krede (V. H. O. Madsen) kunne fejre det med rent matematiske Orgier. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at jeg tillader mig at skrive det en ganske lille Smule om. Det, Forslaget gaar ud paa, er, at vi finde for hele Landet Kommunernes samlede sociale Udgifter som Maalestok og sætte dem i Forhold til Formue- og Indkomstskatten. Altsaa, hvilken Procent er Kommunernes samlede Socialudgifter i Forhold til den samlede Indkomst- og Formueskat til Staten? Det er Gennemsnitsprocenten, man søger. Men hvorfor bruge de Herrer ikke det pæne Ord Gennemsnitsprocenten, saa havde vi alle forstaaet det og læst Forslaget. Mange ere blevne bange for at læse Lovforslaget, fordi der staaer det fine Ord „Normaldelingstal“, hvis man havde sat „Gennemsnitsprocent“, havde det været heldigere. Jeg erindrer, at da jeg skulde skrive min Doktordisputats, havde jeg faaet en Mængde smukke Sætninger ind og en Mængde kønne Definitioner, og jeg havde lavet, hvad jeg var meget stolt over, en Mængde nye Ord, og disse nye Ord forlængte smukke Definitioner, og jeg havde sikkert all right. Jeg gik da først op til vedkommende Professor, og Professoren — det var Professor Westergaard — sagde: Ja, det er jo meget godt med disse Definitioner, og det er jo smukke Ord, De har lavet, men hvorfor kalder De nu f. Eks. ikke en Firkant, som man kaldte den i gamle Dage, det sparer paa Definitionerne. Jeg strøg saa en Trediedel af Bogen, og den blev ikke daarligere af den Grund. Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at hvis han havde ladet være med at bruge disse fine videnskabelige Ord, vilde maaske flere ærede Medlemmer have faaet Interesse for Forslaget, end det nu er Tilfældet.

Det, Lovforslaget gaar ud paa, er, at naar en Kommunes sociale Udgifter i Forhold til dens Skatteevne, udtrykt ved Indkomst- og Formueskatten til Staten, er mindre end Gennemsnittet, skal den ingenting have, naar de derimod ere større end Gennemsnittet, skal den have Tilskud i Forhold til, hvor meget den er større end Gennemsnittet, det er i Virkeligheden den korte Mening af den i øvrigt ikke lange Tale.

Naar jeg nu spørger, om denne Tanke er rigtig, vil jeg sige, at den staaer for mig

som saa matematisk fin og saa simpel tilige, at den ligner noget Columbus' Æg. Jeg maa egentlig talt sige til det ærede Medlem, at for mig staaer det saaledes; at der er noget genialt i den Tanke, han har haft, og at den paa samme Tid er saa uendelig simpel. Nu er den ikke længere genial, naar den er fortalt os, og vi forstaa den, men i sig selv er Tanken saa simpel, som de mest rigtige Tanker pleje at være, og jeg vil have Lov til for mit Vedkommende at give det ærede Medlem min Kompliment for den Tanke. Den gaar jo bort fra dette at give alle Kommuner Tilskud og over til kun at give dem, der trænge, og de, der trænge, maa findes ved et Gennemsnitstal, en eller anden Gennemsnitsprocent for Udgifterne i Forhold til den Evne, som vedkommende Kommune raader over. Det er det, jeg synes er stort og rigtigt.

Nu komme imidlertid vore praktiske Sogneraadfolk, deriblandt min Kollega for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), og regne ud, at den Kommune taber, og den Kommune taber — jeg vil tilstaa, at det er ganske naturligt, og hvis jeg repræsenterede en Kommune, vilde ogsaa jeg føle det som en Pligt at regne det ud —, og saa kan man sige som min ærede Kollega fra Svendborg (Wenzel Neergaard) sagde, at naar vi en Gang have faaet visse Fordelingsregler, er det meget svært at komme bort fra dem. Jeg vilde ønske, at det var muligt en Gang at naa til at faa gennemført ikke det Forslag, som det ærede Medlem har fremsat i Aar, men det, han fremsatte i Fjor, og at vi gav allerhøjest 500,000 Kr. til Kommunerne efter Regler, som ere analoge med det, det ærede Medlem foreslaar, i Stedet for at give 1½ Mill. Kr. til alle Kommuner, thi det er ganske irrationelt.

Naar jeg nu altsaa er enig med det ærede Medlems Princip, men skal til at kritisere, vil jeg spørge, thi det staaer for mig som det, det kommer an paa: Ere de Tal og Brøker, der staa i Forslaget, rigtige, er Indkomstskatten et rigtigt Udtryk for Kommunens Bæreevne, og ere de sociale Udgifter et korrekt Udtryk for Kommunens Nød? Til det første: Er Indkomstskatten et Udtryk for Ydeevnen? maa jeg have Lov til at sige: Ikke gan-